

maal, er der et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa ønsker at gøre et Par Bemærkninger om, til Dels i Tilslutning til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgfreds (S. Hage), der udtalte sig derom i Gaar. Det er Spørgsmaalet om de Bygningsforanstaltninger, der foretages under forskellige Administrationer fra det offentlige Side. Jeg finder ogsaa Anledning til at bemærke noget i den Anledning til de forskellige Ytringer, vi have hørt, nu sidst af det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein); thi jeg tror, at man ganske vel kan beklage sig over den store Nedgang i Statskassens Beholdning, og man kan ogsaa tale længe om, hvor Skylden ligger for, at denne Nedgang er bleven saa stor; men jeg tror, at dersom man her i Tinget havde anvendt noget mere Opmærksomhed paa en indgaaende Behandling af mange af de forskellige Forslag i denne Henseende, som have foreligget her til Tingets Afgørelse, og havde arbejdet paa at bringe Fordringerne til Bygningsforanstaltninger ned til at antage et efter fleres Mening mere rimeligt Omfang, end de ofte have antaget, vilde man have kunnet yde et ikke uvæsentligt Bidrag til, at Nedgangen af Statskassens Beholdning vilde have været betydelig mindre, end den nu er. Jeg ser ikke rettere end, at de Autoriteter, som have med Udførelsen af Bygningsforanstaltninger her i Landet at gøre, ofte vise noget for liden Hensyntagen til, hvad det koster, men synes at gøre sig til Opgave at rejse arkitektoniske Mindesmærker og meget ofte lade det være det afgørende, hvorledes saadanne Bygninger se ud udbendig, men tage mindre væsentlig Hensyn til, hvorvidt de kunne svare til de Fordringer, der stilles til dem med Hensyn til at tilfredsstille den indre Indretning for at fyldestgøre de Hjemme, hvorfor Bygningerne opføres. Det er under mange Administrationsgrene, man, naar man færdes i Landet, hører Befolkningen udtale, at der ruttet efter en ikke ringe Maalestof ved Udførelsen af Bygninger og Indretningen af Boliger af en saadan Størrelse, at de paa-gældende Embedsmænd efter de Lønninger, der ydes dem, ofte næppe have Raad til at montere disse Besligheder eller at bo deri. Smidlertid er det et Spørgsmaal, vi kunne komme tilbage til ved de Behandlinger, vi kunne gøre forskellige Spørgsmaal til Genstand for. Jeg ser meget vel, at der ogsaa i denne Henseende kan møde os en Fare, den Fare, som kommer fra de Fordringer, der gaa altfor vidt til Indskrænkning, saa at det ender med, at vi ikke naa det Maal, vi tilsigte ved en noget større Besparelse end vi have opnaaet ved tidligere Besligheder. Naar nu det ærede

Medlem fra Nørresundby i dette Øjeblik gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Benyttelsen af Statens Midler i tidligere Tid og bl. a. brugte det Udtryk, at i den Tid, da Regeringen respekterede Folketingets Beslutninger, voksede Statskassens Beholdninger, medens de sank ned, efter at denne Respekteren af Folketingets Beslutninger efter hans Opfattelse var indtraadt — ja, saafalst jeg siger, at jeg ønsker ikke at komme til at rippe op i disse gamle Skader, det er ikke paa nogen Maade min Mening; men jeg vil dog ikke tilbageholde den Bemærkning, som til Dels svarer til den jeg gjorde for et Øjeblik siden, at det turde dog være, at de Herrer have sig selv at takke derfor. Vi have jo ogsaa hørt det rent udalt af Medlemmer her i Tinget saa vel som udenfor Salen, at man har gjort sig til Opgave at tømme Statskassen, og naar man har sat sig en saadan Opgave, kan man vel naa den, naar man gaar frem paa en for dette Hjemme hensigtsmæssig Maade. Men naar dette er Tilfældet, som det ogsaa har været udtalt her, at det ligefrem har været Politikken og Planen at tømme Statskassen, saar det et noget andet Udseende, end naar man alene holder sig til at udtrække sig saaledes; at det er Regeringen, der ikke respekterer Folketingets Beslutninger.

Naar der fra anden Side er faldet Udtalelser om den saakaldte Forhandlingspolitik fra forrige Samling og Udtalelser om det uenselige i, at Forhandlingspolitikken ogsaa maa kunne fortsættes i denne Samling, tror jeg ikke, at vi fra den Side, hvortil jeg hører, behøve at sige meget i den Anledning. Jeg ser ikke rettere og har heller ikke tidligere kunnet se rettere, end at vi bestandig have været villige til at gaa til en saadan Forhandlingspolitik. Jeg er ogsaa af den Formening, at vi ikke bør foretage noget Skridt, hvorved der lægges Hindringer i Vejen for, at denne Forhandlingspolitik kan fortsættes. Da derfor det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgfreds (Wojten) rettede et Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister, saa glædede det mig meget — uagtet jeg nok i Forvejen kunde tænke mig, at Svaret maatte blive, som det blev — at erfare, at den ærede Krigsminister ikke tænker paa at gaa til saadanne provisoriske Foranstaltninger, der kunde danne en Hindring for Fortsættelsen af den Forhandlingspolitik, som jeg nok tror, at den langt overvejende Del af Rigsdagens Medlemmer ere villige til at føre. Jeg har om dette Spørgsmaal den samme Opfattelse, som jeg tillod mig at udtale overfor et tidligere Ministerium i 1874, at provisoriske